

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ СИНЬОТО КРАЧЕ

chitanka.info

Намерихме го една студена мартенска сутрин на нашия балкон. Беше едно обикновено черно гълъбче, мокро от снега, който валеше, полуживо, без сили дори да мръдне.

Отде бе дошло? Как беше попаднало тук? За съжаление то не можеше да ни каже. Личеше само, че е младо, без големи пера и с малка опашка.

Взехме го вътре, стоплихме го, дадохме му зрънца жито, но то не поиска да яде. Направихме му нещо като гнездо между стъклата на прозореца и го сложихме там да си почива. Дали щеше да се съвземе? Не ни се вярваше. Ала на другата заран птичето почна да кълве житото, помъчи се да стане, но не можа и тогава видяхме, че куца с лявото краче. Ах, мъничко крилато създание, кой те беше наредил тъй? Ти не си се излюпило сакато, навярно някое лошо дете те беше ударило с ластична прашка и ти си паднало безпомощно в лютия зимен ден на нашия балкон.

Тогава ние стегнахме с дебел вълнен конец болното краче като с бинт и го оставихме така, надявайки се, че удареното ще зарасне. Наистина, след десетина дни крачето се оправи, но ние оставихме конца, който беше син, и нарекохме гълъбчето Синьото краче. Знаехме, че ще дойде ден, когато ще трябва да го пуснем и ако то поиска да ни навести и да го нахраним — щяхме да го познаем по синия конец на крака.

Постепенно птичето се поправяше, заякна, почна да хвърчи из стаите и съвсем свикна с нас. Толкова свикна, че идеше да спи по леглата ни, а когато дохождаха гости, кацаше по раменете им и се разхождаше по пода като малко човече. А през ден-два ходеше да се къпе в една паница с вода, която му бяхме оставили на умивалника: то беше много чисто пиле! И да видите какъв хубавец стана: загладена черна главичка, зеленикавоморава перушина на шията — същинска гъста грива, обу си две червени ботушки — със син конец на едното!

Чудо! А когато се връщахме в къщи, дето бе седяло самичко — веднага ни се обаждаше на своя птичи език:

— Гу-гу! Аз съм тук и пазя!...

Но пролетта вече бе настъпила, въвн прелитаха много птици — гълъби, гугутки, врабци-гукаха, цвъртяха и Синьото краче изведнъж стана неспокойно: удряше се в стъклата, искаше да излезе. И ние разбрахме, че е дошло време да го пуснем. Колкото и да го обичахме

— защото беше много обичливо птиче, ние знаехме, че няма по-жестоко нещо от това да лишиш някого, човек или животно, от свобода.

И през една сутрин в началото на май отворихме му нашироко прозореца и казахме: „Хайде сега добър ти път, пиле, но не ни забравяй!“ Мъчно ни беше, но се радвахме, че то е вече на свобода. И стана така, както се надявахме: още до вечерта нашето Синьо краче дойде на прозореца, дето му бяхме оставили жито, хапна, влезе за малко в стаята и после отново отлетя! Сега вече разбрахме, че не ни е забравило.

Така всеки ден, по едно и също време, то дохождаше да ни види и да се нахрани и си отиваше. Един ден пристигна, но вече не само: водеше си другарче. Беше ясно, че сега те бяха младо семейство и че скоро ще завъдят малки. Доста време дохождаха на балкона, нахранваха се и си отиваха. Но случи се така, че ние трябваше да отсъстваме от града доста време и когато се върнахме, чакахме да пристигне пак Синьото краче — но не го видяхме вече. И сега ни е тъжно. То беше като наше дете, което бяхме спасили от смърт, а сега не знаехме де е.

Затова, малки мои приятели, на които разказвам тая истинска случка, ако някой ден видите на вашия прозорец някое напето младо гълъбче със син конец на червеното краче, дайте му няколко трохички или зрънце житце, за да се нахрани. И елате да ми обадите.

Аз ще ви се отблагодаря вместо него, като ви разкажа друга истинска случка. За Мяу-мяу, майката на веселия котарак Мър-мър, чиито приключения описах в цяла книжка. За добрата и мъдра котка. Мяу-мяу, която имаше вече две-три поколения свои деца, но обичаше и чуждите и веднъж... Но това ще ви го доразкажа, когато узная, че вместо да удряте с ластикови прашки клетите птичета, вие сте нахранили нашето Синьо краче или поне някое от неговите братчета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.